

איך הגיע המיסמך פרשת העתונאי הזר מה גרם לפירסום

ה מיסמך שפירסמתי בעמודים אלה בשבוע שעבר, ושקיבל הישגה את הכינוי ה' העיתונאי 'מיסמך דיין', היכה גלים בארץ, ולאחר מכן בעולם. בחיכוחים הבלתי-פוסקים שנגרמו על-ידו, נשאלה שוב ושוב השאלה: איך הגיע מיסמך זה לידי? ברור כי פרט זה הוא חיוני להערכת המימנותו — או אי-המימנותו — של המיסמך כולו. הוא חיוני גם לאישור — או להפרכת — הטענות: ההאשמות שהושמעו השבוע. בגלוי או במרומז.

אני מוצא עצמי עתה חופשי לגלות פרט זה.

4 ימים לפני הבחירות

ה מיסמך נשלח אלי במעטפה שנשאה בולים צרפתיים וחומת-דואר של סאריס. ה' התאריך חשוב. המיכתב, המלווה את המיסמך, נושא את התאריך 24 באוקטובר 1969. המעטפה נושאת את חומת-הדואר של אותו יום: 'פאריס 53, תאריך 24.10.69, שעה

מעניינת העובדה כי בעלי המיכתב מציינים שהמיסמך נמצא בידיהם זמן רב — כלומר, שהגיע לידיהם סמוך לתאריך הנקוב בו (27 במאי 1959). דבר זה מתאשר מבדיקת המיסמך עצמו, כפי שפורסם בשבוע שעבר. הבדיקה מלמדת את הפרטים הבאים.

(א) אם המיסמך הוא אותנטי, הרי צולם בשגרירות ארצות-הברית בתל-אביב, ולא בווינגטון. זאת יש ללמוד מן העובדה שהמיכתב התום בחתימה מלאה, ונראה כמקור, לא כהעתק.

(ב) התצלום שנשלח לי אינו התצלום המקורי של המיסמך (אם צולם, למשל, בתיק השגרירות). כי המיסמך מנוקב בחורי-תיק, ואלה אינם מקובלים בשגרירות האמריקאית בתל-אביב.

(ג) התצלום המקורי היה מונח בתיק המוסד שהחזיק בו, ושם צולם מחדש. זאת יש ללמוד מן העובדה שמתחת לתצלום המיסמך נראים השוליים של מיסמך אחר, ועליהם מיספר סידורי מודסט 678792 והאותיות G.P.O. אותיות אלה יכולות להיות ראשי-התיבות של General Post Office (משרד הדואר הכללי), או של שם אחר.

גם בשוליים המבצצים מעל למיסמך יש רישום כלשהו, אך הוא מחוק או מוטושטש מדי.

(ד) בתצלום נראה קיפול בצד השמאלי. קיפול זה עוכר את המיסמך מן עצמו ואת הנייר שעליו הוא מונח. הדבר מוכיח שזהו תצלום של תצלום.

מה הוכחש - ומה לא?

עם פרסום המיסמך, בא, כמובן, גל ההכחשות. חלק מן ההכחשות היה צפוי בהחלט. בנאיכיות הראוייה לציון, שאל כתב שידורי ישראל את מר ו. לוקלינג, המוזכר במיכתב כנציג הטייפ-אי (המוסד המרכזי לביון של ארצות-הברית) בתל-אביב, מה יחסו לעניין. לוקלינג, שכיהן באותה תקופה כמוכיר

„מיסמך דיין” - הפרטים שלא נודעו עדיין

בשגרירות בתל-אביב, הכחיש שהיה איש הביון, או שידע משהו מכל העניין. קשה היה לצפות לתשובה אחרת. אולם לוקלינג הוסיף הערה מתמיהה: הוא אמר שהמיסמך הוא „זיוף גמור”.

הדברים נאמרו שעות מעטות אחרי פרסום המיסמך, זמן רב לפני שלוקלינג (שהוא עתה פרופסור באוניברסיטה אמריקאית) יכול היה בכלל לראות את המיסמך.

יש לזכור שאין זה מיסמך של הטייפ-אי, אלא של המודיעין הצבאי. גם דובר הטייפ-אי מכחיש, כמובן.

מעניין מה הן ההכחשות שלא באו. לא היתה הכחשה לגבי קיומו ותפקידו של חותם המיסמך — הקולונל צ'ארלס דנהולם, ראש מחלקת האיטוף במשרד עוזר ראש-המטה למודיעין בחשינגטון. יש איפוא להניח כי אכן היה איש כזה בתפקיד הזה, דבר המוכיח אחת מן השתיים: או שהמיסמך הוא אותנטי, או שמויפיו היו בעלי מידע מדויק מאד על הנעשה במודיעין האמריקאי.

עוד הכחשה החסרה עד לרגע כתיבת שורות אלה: השגרירות ו/או הרשויות בחשינגטון לא טענו כי פרט מסויים זה או אחר בניסוח המיסמך או בצורתו מעיד עליו שהוא מווייף.

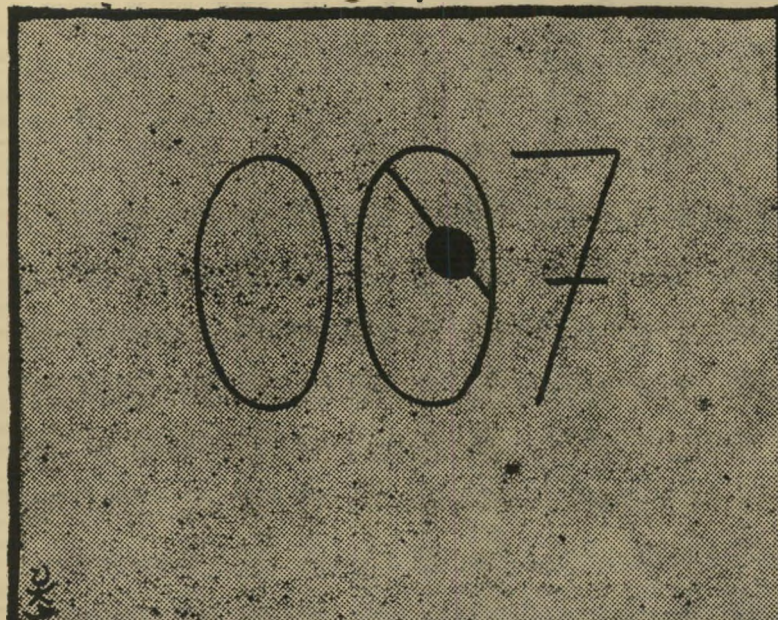
מי שלח את סטאפורד?

ך מותו של אדם אחד הופיעה השבוע בצורה יותר ויותר תמוהה: העתונאי הבריטי רובין סטאפורד, כתב הדיילי אקספרס, שמקום מושבו הקבוע הוא ברומא. זהו העתונאי שהזכרתיו, בלי לנקוב בשמו, בשבוע שעבר.

היה זה העתונאי שפנה אלי לפני כמה חודשים בבקשה שאמסור לו את המיסמך לפירסום.

השאלה הראשונה שנתעוררה אז, והמתעוררת ביתר שאת עכשיו,

סרט המתח של השבוע

זאב ב„הארץ”

16.15. המיכתב נשלח מדואר רחוב פוסין, ברובע ה' 1 של פאריס — הרובע הבורגני שבו נמצאות רוב השגרירויות. אולם חותמת-הדואר הישראלית, הטבועה על גבה של המעטפה, נושאת את התאריך 28.10.69 — יום הבחירות לכנסת השביעית. הדואר שבת באותו יום. גם למחרת לא הגיע המיכתב אלי. ב־30 לחודש נסעתי לחו"ל, לביקור של שבועיים בגרמניה ובצרפת, לרגל הופעת ספרי בשתי ארצות אלה. המיכתב המתן לי בחורי ארצה.

מאת אורי אבנרי

יש עוד פרט מעניין במעטפה. חסרה בו הכתובת. נאמר רק: „אורי אבנרי, העולם הזה, תל-אביב, ישראל”.

פקיד הדואר רשם על המעטפה, בדיו, את מיספר תא-הדואר של המערכת: 136. אין ציון שם המועדון על גבי המעטפה.

מכתב הלואי

ך תוך המעטפה נמצא המיסמך, שאת תצלומו פירסמנו בשבוע שעבר, יחד עם מיכתב-הואי וזו לשון המיכתב: „פאריס, 24 באוקטובר, 1969. „למר אורי אבנרי, עורך ראשי, העולם הזה. „ארוני העורך הראשי, „אדם שאפשר לבטוח בו העביר לנו, לפני זמן רב, תצלום של מיסמך סודי שעורר בנו, באותה שעה, כמה ספקות לגבי מהימנותו. אולם... (כאן באה השמצה, שאין לפרסמה בגלל היותה לשון-הרע). „אנו מכירים היטב את השבועון האובייקטיבי שלך, ומשום כך משוכנעים אנו שאתה האיש העשוי להשתמש בצורה הטובה ביותר במיסמך זה, שאנו שולחים לך במצורף העתק ממנו. „סלח לנו על כי אנו כותבים לך בצרפתית. „הסכם נא, ארוני העורך הראשי, לקבל את הכעת רגשותינו הטובים ביותר. „ידידיך וקוראיך בצרפת.”

כוונה בעיתו

מה אפשר ללמוד מפרטים אלה? המיסמך נשלח ארבעה ימים לפני הבחירות, וספק אם השולחים קיוו שניתן יהיה להשתמש בו עוד לפני הבחירות.

אם היתה כוונה שפירסום מיודי של המיסמך ישפיע על מהלכים פוליטיים בישראל, הרי כוונה זו יכולה להתייחס רק להרכבת הממשלה. גם זה בספק, מכיוון שהיה ברור לכל יודע-דבר כי גולדה מאיר תעמוד גם בראש הממשלה הבאה, וכי משה דיין יכהן בה כשר-הביטחון.

האיות של שמי ושל שם העיתון הוא נכון. אי-ידיעת הכתובת מתמיהה במקצת, אך יתכן כי הדבר נעשה בכוונה, כדי לעורר את הרושם שהאנשים אינם בקאים בפרטים אלה. מיכתב-הלהאי מנוסח בצורה המכוננת לעורר את הרושם כי השולחים הם אנשים פרטיים או חוג פרטי.

אם נשלח המיסמך על-ידי שרות-מודיעין, כפי שיש להניח, הרי משמש ניסוח זה כהסוואה.